

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi Opusculum Asceticum Posthumum

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1643

46. De Deo vt est Pater noster.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46564](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46564)

CONSIDERATIO XLVI.

De Deo ut est Pater noster.

Dicitur *Pater noster*, i. ratione nature, quia nos ad imaginem & similitudinem suam formavit, & capaces sue diuinitatis condidit. Hinc mens nostra per intellectum, memoriam, & voluntatem, habet immensam quandam amplitudinem & capacitatem, qua potest se ad infinita extendere, & infinita in se complecti: *infinita* inquam, quia sine fine plura, & plura; adeò ut capacitatis ipsius nullus sit terminus. Imò ita per lumen gloriæ potest expandi, ut ipsam Dei immensitatem intra se capiat. Hac ratione magnam habet cum Deo similitudinem tanquam filius, vel filia cum parente. Accedit, quod sicut Deus potest *infinita* creare in esse naturæ, ita mens potest *infinita*

infinita creare in esse intelligibili, infinitarum rerum conceptus in se formādo, per quos res illæ quoddā esse intelligibile, & obiectiuum in mente accipiunt. Hęc omnia ipsius immensitatem, & similitudinem cum Deo insinuant, ratione cuius, meritò Deus *Pater noster* dici potest. Sic Deutero. 32. *Numquid non ipse est pater tuus qui possedit te, & fecit, & creauit te?*

2. Dicitur *Pater noster* in oratione Dominica, & passim in nouo Testamento, ratione donorum gratiæ; Nempe fidei, spei, charitatis; per quæ dona adhuc magis & sublimiùs ei assimilamur; & maximè ratione spiritus diuini, qui cum his donis communicatur, vt nos inhabitet, & sua præsentia sanctificet, protegat, gubernet, &c. Et hac ratione efficit nos filios adoptiuos; Nempe communicando nobis suam naturam. & suum Spiritum.

per donum gratiæ, cui dono suum Spiritum quasi annexuit, vt alibi fufius explicuimus. Filiatio enim oritur ex quadam naturæ communicatione.

3. Dicitur *Pater noster* ratione donorum gloriæ, per quæ perfectissimè, & altissimo modo ei assimilamur; adeò vt altior, & maior similitudo realis & intrinseca cum Deo esse nequeat. Per illa dona planè in nobis completur filiatio diuina, quæ per creationem fuit quasi inchoata in radice; per iustificationem prouecta in gradum altiore & supernaturalem; tandem in glorificatione prouehitur in statum altissimum & planè Deiformem, & omninò completur. Hoc modo omnes Beati dicuntur filij Dei, & Deus dicitur *Pater futuri seculi*.

Denique dicitur *Pater*, quia pro-
uidentia paterna nos gubernat, &
nobiscum

nobiscum agit: sicut Princeps qui subditos suos, tanquam Pater filios tractat, Pater Patriæ vocatur. Psal. 102. *Quomodo miseretur Pater filiorum, misertus est Dominus timentibus se.* Sap. 14. *Tua Pater providentiæ gubernat omnia.*

PRECATIO

*Ad Deum Creatorem & Patrem
rerum omnium.*

Ex lib. 2. de Immort. animorum c. vlt.

Quo ibo à spiritu tuo, & quò
à facie tua fugiam? Si as-
cendero in cælum, tu illic es;
si descendero in infernum,
ades. Si sumpsero pennas meas diluculo,
& habitauero in extremis maris:
etenim illuc manus tua deducet me, &
tenebit me dextera tua. Væ mortali-
um mentibus sua malitia occæca-
ris! Væ cordibus insipientium, te-
nebris peccatorum obsitis! Cælum
& terram

& terram imple, & tamen à plurimis non agnosceris: omnibus intimè præsens ades, & ignoraris. Omnia creas, formas, nutris, perficis, sustentas, gubernas; & te horum omnium fontem & auctorem negant. Omnibus dās esse, & te esse non credunt. In finitis modis tuā potentiam, sapientiam, bonitatem, misericordiam & iustitiam prædis, omniumque oculis ingeris; & tamquam cæci non percipiunt. Omnis te natura rerum prædicat, & ad prædicationem tam illustrem obsurdescunt. *Cæli enarrant gloriam Dei, & opera manuum eius annuntiat firmamentum.* Omnia clamant; *Ipsè fecit nos, & non ipsi nos: nec fortuitus atomorum concursus.* Ipsè sua potentia nos è nihilo in hanc lucem eduxit: ipse sua sapientia formavit, & hanc speciem & pulchritudinem impressit: ipse sua bonitate conservat, sua

uat, sua prouidentia gubernat, & in suum finem dirigit singula. Clamor iste totius creaturæ toto orbe personat, vt neminem latere queat, nisi qui dæmonio surdo obsessus tenetur.

Vnde enim nisi ab omnipotentia & sapientia tua rapidissimæ cælorum vertigines? Vnde rarissima illa motuum harmonia, numquam intercisa, numquam vacillans, eodem semper tenore inclinabiliter perseuerans? Vnde animantium structuræ, & multiplices ac mirabiles formæ? Vnde innumerabiles illę & aptissimę partium tum inter se, tum ad totius corporis speciem, proportiones & symmetriæ? Vnde singularum partium infinite multiplex interna temperies, & externa conformatio ad proprias cuiq; functiones congruentissima? Vnde seminum stupenda vis, qua omnium corpora, & corporum
particulæ

particulę summa arte disponuntur, formantur, & suos in fines aptantur? Nihil horum à se esse potest, quia nec proter se: nihil sibi esse finis, vnde nec principium. Sed neque à fortuna vel casu, in quibus nihil ratum & firmum, nihil ordinatum, & suis constans mensuris: sed omnia confusa, incerta, & *ἀζαζίως* plena.

Neceffe est ergo hæc omnia ab aliqua mente procedere, quæ & sapientia sua tam mira & infinita potuit excogitare, & potentia exequi, & prouidētia gubernare. Hanc mentem te esse dicimus Deum ac Dominum nostrum. Tu ergo omnium origo, omnium causa effectrix, omnium forma, omnium finis, omnium sustentaculum, firmitermentum, conseruatio. In te ab æterno præexistunt omnia non confusè, sed ordinatissimè, modo tamen simplicissimo, & in esse quodam

dum

dam purissimo : sicut opus artificis priusquam fiat exterius , latet interius per artem in mente architecti, illique soli est conspicuum. In te, & ex te, & per te, & ad te sunt omnia , & tu supra omnia. Omni enim magnitudine tu diffusior, omni æternitate antiquior, omni potentia fortior, omni luce clarior, omni pulchritudine gratiosior, omni voluptate dulcior, omni honore sublimior, omni secreto interior, omni altitudine celsior, omni profundo inferior. Tu summus simul & optimus, potentissimus & benignissimus, misericordissimus & iustissimus, secretissimus & presentissimus, pulcherrimus & fortissimus, stabilis & incomprehensibilis; immutabilis, & omni amutans: numquam novus, numquam vetus, innouans omnia, & in vetustatem deducens superbos, & nesciunt; Semper agens, & semper quietus;

quietus; omnia creans, nutriendus & perficiens: omnia portans, implens & protegens: omnibus superior & inferior, interior & exterior. Superior per gubernationem, inferior per sustentationem; interior per penetrationem, exterior per circumdationem. Quam mirè & benignè nobiscum agis, ô infinita maiestas! Tu solem tuum oriri facis super bonos & malos, & plus super iustos & iniustos. Tu in perduelles, qui leges tuas proculcant, nomen tuum blasphemant, providentiam pernegant, Ecclesiam oppugnant, copiosè thesauros tuæ bonitatis effundis, omnibus huius vitæ copijs eos locupletans, & ad poenitentiam, vt etiam æternorum participes fiant, inuitans. Quæris nos cum nihil desit tibi. Amas, nec æstuas; zelas, & securus es; irasceris, & tranquillus es; poenitet te, non doles; opera mutas, & non mutas.

mutas consilium. Numquam inops,
 & gaudes lucris; numquam auarus,
 & vsuras exigis. Reddis debita, ni-
 hil debens; donas debita, nihil per-
 dens. Et quid dicimus Deus meus,
 vita mea, lumen & dulcedo cordis
 mei? quid dicimus, cū de te lo-
 quimur, qui supra omne eloquium
 ineffabilis, supra omnem mentem
 incōprehensibilis? Sed hoc ipsum
 de te dicendum & cognoscendum
 erat, te omni eloquio & cogita-
 tione esse præstantiorem. Væ om-
 nibus qui ignorant te. Væ væ om-
 nibus, qui cū norint te, nō seruiūt
 tibi, non seruant sanctissimas le-
 ges tuas. Væ væ væ omnibus qui
 oppugnant, vel contemnunt (vt
 faciunt hæretici & atheistæ) saluta-
 rem doctrinam, quam per Filium
 reuelasti, & per sponsā eius Eccle-
 siam Catholicā nobis proposuisti.
 Tu qui fons es omnis boni, lucem
 miserationū tuarum super miseras
 istorum

istorum omnium mentes effunde, vt aduertant cæcitatem & errores suos; vt videant æternæ salutis discrimen quod certissimè illis impendet: vt amplectantur lucem doctrine tue, quam per Ecclesiam omnibus proponis, & sic illuminati tuam maiestatem ac prouidentiam agnoscant timeant, ament, laudent, venerentur, & hîc pro tempore huius vite, & postea in omnem æternitatem Amen.

CONSIDERATIO XLVII.

De Beatitudine Dei.

Beatitudo formalis naturæ rationalis, hominis & Angeli consistit in clara visione Dei, summi boni nostri, eiusq; amore & fruitione. Vnde Dei beatitudo formalis consistit in clara visione sui, in sui amore & fruitione. Ipse enim sicut est summum
bonum